

Arrest

nr. 228 304 van 31 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2018 dient de verzoekster een aanvraag in voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van haar Nederlandse vader.

Op 10 mei 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister om deze aanvraag te weigeren. Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 13 mei 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.11.2018 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): P. C.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1981

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) KALMTHOUT

en minderjarige kinderen:

P. C. U. R. (RR: ...)

P. T. N. M. (RR: ...)

P. C. J. (RR: ...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van de referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- Attesten van het OCMW Kalmthout dd 15.02.2019 op naam van betrokkene, haar kinderen en de referentiepersoon die verklaren dat zijn geen financiële steun ontvangen.*
- Loonfiches Gem. Amsterdam WSW (november 2018 – januari 2019) op naam van de referentiepersoon*
- Attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie Systeem (MI-GLIS) Afdeling Kantoor van de Bewaarder dd. 1.06.2018 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerend goed zou bezitten.*
- Lijst rekeninguittreksels ING (06.07.17 – 27.01.19) waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van betrokkene ter ondersteuning. Echter deze geldstortingen gebeurden na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, deze kunnen dus niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene financieel ten laste was van haar vader voor haar komst naar het Rijk.*
- Verklaring Inspectie der Direkte Belastingen dd. 4.06.2018 waaruit moet blijken dat betrokkene geen zuiver inkomen had in de jaren 2014 tot 2016. Er wordt geen attest voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen andere inkomsten genereerde.*
- Geldovermakingen vanuit Nederland door W. H. op 28.07.2014, 30.11.2014, 29.09.2014, 29.01.2015, 29.05.2015, 29.09.2015, 30.01.2016, 30.03.2016 en 30.05.2016. Echter, op deze bewijzen vinden we geen bestemming, zodat onze dienst niet kan uitmaken voor wie deze bedragen uiteindelijk bestemd waren. Deze bewijzen kunnen dan ook niet worden aanvaard als bewijs dat betrokkene wel degelijk afhankelijk was van deze geldovermakingen.*
- bewijzen van PPS, Schiphol, voor onze dienst onleesbaar, (versturen van pakketjes en benodigdheden)*
- verklaring door W. W. F. dd 17.12.2018 te Amsterdam waarin hij verklaart om bij aankomst in Suriname 400 euro te overhandigen aan de dochter van de referentiepersoon. Dit betreft een verklaring*

op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Het kan dan ook geen dienst doen als afdoende bewijs van de afhankelijkheidsrelatie.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg dienen ook de aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van de kinderen te worden geweigerd. De drie kinderen hebben samen met betrokkene, hun moeder, een aanvraag gezinshereniging ingediend. Het is dan ook redelijk te stellen dat het de bedoeling was dat de kinderen zich gezamenlijk met betrokkene in België zouden vestigen. Gezien betrokkene echter niet voldoet aan de vereiste voorwaarden voor gezinshereniging, worden ook de aanvragen van de kinderen geweigerd.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan de moeder en de kinderen. Het AI van de betrokkenen dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelde vast dat het voorliggende verzoekschrift werd ingediend door mevrouw P. G., in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen C. U. R. P., T. N. M. P. en C. J. P., zonder dat voor één van deze verzoekers het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd gevraagd.

Op 14 juni 2019 werd door de griffie bij aangetekend schrijven gewezen op artikel 39/68-1, §§1, 3, 4 en 5, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 9/2 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierbij werd vastgesteld dat voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden tot het verschuldigd zijn van het rolrecht in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen en werd verzocht om het voor hen verschuldigde rolrecht van 744 euro te betalen.

Gezien enkel het rolrecht voor de verzoekster zelf (186 euro) werd voldaan en niet het rolrecht voor de minderjarige kinderen, werd het verzoekschrift enkel op de rol geplaatst voor de verzoekster, in eigen naam.

2.2. De verzoekster heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen.

De procedure wordt verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de

artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 10.05.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de dochter van haar Nederlandse vader, de heer G. R., de referentiepersoon. Haar drie minderjarige kinderen zijn bijgevolg de kleinkinderen van deze referentiepersoon.

Op 16.11.2018 diende verzoekster - samen met haar drie minderjarige kinderen - een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van haar Nederlandse vader (resp. grootvader), en dit op basis van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd geweigerd. Verwerende partij stelt daarbij dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op voornoemde basis en dat zij met andere woorden niet afdoende heeft bewezen dat dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel stelt voornoemd wetsartikel het volgende:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven."

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van "het ten laste zijn" bewezen.

Zo werden er meerdere bewijzen van geldstorting voorgelegd.

Het betreffen vooreerst geldstortingen door de referentiepersoon zelf in de periode van juli 2017 t.e.m. januari 2019 (STUK 3). Deze geldstortingen dateren inderdaad van na de eerste aanvraag tot gezinshereniging, om aan te tonen dat het ten laste zijn vandaag de dag nog steeds aan de orde is.

Wat het ten laste zijn in het verleden betreft, werden tevens de nodige bewijsstukken voorgelegd.

Zo werd er een verklaring gevoegd van de heer M. H., dewelke stelt dat hij - telkens wanneer hij naar Suriname afreisde - geldbedragen (t.b.v. 100 tot 500 EUR) alsook pakketjes met benodigdheden (kleding, schoolspullen,...) meenam om namens de referentiepersoon af te geven aan verzoekster (STUK 4).

De heer H. benadrukt daarbij tevens het feit dat de referentiepersoon sinds jaar en dag zijn dochter in Suriname en haar kinderen financieel en materieel heeft onderhouden, daar hij wenste dat zij daar een menswaardig leven kon leiden.

Een gelijkaardige verklaring van de heer W. F. W. werd gevoegd (STUK 5).

Daarnaast werden er nog tal van geldstortingen voorgelegd door de heer H. in de periode juli 2014 t.e.m. mei 2016 (STUK 6).

Tot slot werden er nog bewijzen voorgelegd van het versturen van pakketjes met benodigdheden zoals kleding, schoolspullen en dagdagelijkse benodigdheden door de referentiepersoon aan verzoekster, gedurende de periode februari 2014 t.e.m. december 2015 (STUK 7). Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat deze bewijsstukken niet leesbaar zouden zijn. Er kan nochtans zeer duidelijk worden afgelezen wie de verzender (i.e. de referentiepersoon) en wie de bestemming (i.e. verzoekster) is, op welke data deze pakketjes werden verzonden, en wat de inhoud/de waarde ervan was.

Verwerende partij heeft bijgevolg haar zorgvuldigheidsverplichting in casu geschonden door al deze bewijsstukken apart en bovendien niet grondig te gaan evalueren. Verwerende partij diende evenwel naar het geheel van bewijsstukken te kijken, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Indien verwerende partij deze bewijsstukken als één geheel had beoordeeld, had zij dienen vast te stellen dat de financiële afhankelijkheidsrelatie, zowel op heden als in het verleden, bewezen werd.

Verzoekster heeft bijgevolg wel degelijk aangetoond dat zij in het land van herkomst financieel ten laste was van de referentiepersoon.

6.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen. Dat deze bewijsstukken voorliggen wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Zo werd vooreerst een attest voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerende eigendommen had in het land van herkomst (STUK 8).

Daarnaast werden er tevens attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen bron van inkomsten had in Suriname (STUK 9). Verwerende partij stelt dat het woord "zuiver" niet uitsluit dat verzoekster geen andere bron van inkomsten kon hebben. Het attest betreft evenwel een standaard bewoording in Suriname en kan op geen andere manier worden afgeleverd. Het betekent niets anders dan dat verzoekster geen enkele vorm van inkomsten genoot in Suriname.

Bovendien dient het te worden benadrukt dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het bewijs van onvermogen bijkomend is.

Zo werd gesteld dat het begrip "ten laste" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon inhoudt, materieel of financieel. Kenmerkend daarbij is dat het familielid gesteund wordt door de referentiepersoon, om in zijn basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont (RvV 26 oktober 2018, arrest nr 211 725-STUK 10).

Er werd in casu wel degelijk zowel een materiële (postpakketten met kledij, schoolbenodigdheden, ...) als een financiële (geldverzendingen of -afgiftes) ondersteuning aangetoond, zowel in het verleden - t.t.z. toen de referentiepersoon nog in het land van herkomst verbleef en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging - als op heden.

Bewijzen van onvermogen - die in casu wél degelijk werden voorgelegd - zijn bijgevolg bijkomstig.

7.

Gelet op het bovenstaande, mag het duidelijk zijn dat verzoekster op afdoende wijze heeft bewezen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging op grond van artikel 40bis Vreemdelingenwet, en dat zij met andere woorden voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft de bestreden beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Op 16.11.2018 diende verzoekster een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart voor een burger van de Unie, dit in functie van haar vader (Nederlandse nationaliteit).

Art. 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend

krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Terwijl art. 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (eigen onderlijning)”

Zoals de gemachtigde van de Minister terecht vaststelde, is verzoekster ouder dan 21 jaar en dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de referentiepersoon, in casu haar vader.

Verweerder verwijst naar het arrest Reyens, waarin duidelijk uitgelegd wordt hoe het begrip ‘ten laste’ dient te worden geïnterpreteerd, waarbij onder overweging 29 en 30 als volgt wordt gesteld:

“Met zijn tweede vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 in die zin moet worden uitgelegd dat het feit dat een familielid wegens persoonlijke omstandigheden zoals leeftijd, beroepsopleiding en gezondheid wordt geacht goede vooruitzichten te hebben om werk te vinden en bovendien voornemens is om in het gastland te werken, van invloed is op de uitlegging van de in die bepaling genoemde voorwaarde dat hij ‘ten laste’ is.

In dit verband moet worden vastgesteld dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is (zie in die zin reeds aangehaald arrest Jia, punt 37, en arrest van 5 september 2012, Rahman e.a., C-83/11, punt 33).”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

De verweerder laat desbetreffend nog gelden dat de gemachtigde van de Minister bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Verzoekster legde volgende stukken voor:

- attesten van het OCMW Kalmthout op naam van verzoekster, haar kinderen en de referentiepersoon die verklaren dat ze geen financiële steun ontvangen;
- loonfiches (november 2018-januari 2019) op naam van referentiepersoon;
- attest Management Instituut Grondregistratie en Landinformatie waaruit blijkt dat verzoekster geen onroerend goed zou beschikken;
- lijst rekeninguittreksels ING waaruit moet blijken dat de referentiepersoon geld stortte op de rekening van verzoekster;
- Verklaring van de inspectie der directe belastingen waaruit moet blijken dat verzoekster geen zuiver inkomen had in de jaren 2014 tot 2016;
- Geldovermakingen vanuit Nederland door W. H. op 28.07.2014, 30.11.2014, 29.09.2014, 29.01.2015, 29.05.2015, 29.09.2015, 30.01.2016, 30.03.2016 en 30.05.2016;
- Bewijzen van PPD, Schiphol;

- Verklaring door W. W. F. dd. 17.12.2018 te Amsterdam waarin hij verklaart om bij aankomst in Suriname 400 euro te overhandigen aan de dochter van de referentiepersoon.

Op basis van voormelde gegevens besliste de gemachtigde van de Minister dat niet afdoende aangetoond is dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst, reeds ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde benadrukte dat verzoekende partij onvoldoende aantoonde effectief onvermogen te zijn en dat op basis van de stukken onvoldoende blijkt in hoeverre verzoekster daadwerkelijk afhankelijk was van de ontvangen steun.

Verzoekende partij meent dat de gemachtigde naar het geheel van de bewijsstukken diende te kijken.

Terwijl uit de bestreden beslissing wel degelijk duidelijk blijkt dat de gemachtigde alle voorgelegde stukken heeft nagekeken maar tot het besluit kwam dat uit de neergelegde stukken onvoldoende blijkt dat zij heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle neergelegde stukken:

“ Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief vermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.”

Verzoekende partij kan derhalve niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde de voorgelegde stukken niet als één geheel zou beschouwen.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing louter herhaalt en zij niet inziet hoe de gemachtigde tot dit besluit kon komen.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Voor zover verzoekende partij poogt om de neergelegde stukken ter beoordeling aan Uw Raad wenst voor te leggen, laat verweerder gelden dat Uw Raad deze beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verweerder benadrukt dat enerzijds de bewijslast bij verzoekster zelf ligt (wat door verzoekster ook niet betwist wordt en zelfs door haar bevestigd wordt), en dat anderzijds op de aanvraag dd. 16.11.2018 zelf duidelijk vermeld stond welke documenten verzoekster diende over te maken.

Terwijl uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie rekening hield met alle stukken die verzoekende partij voorlegde. Het loutere feit dat verzoekende partij het niet eens is met de conclusie die de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie uit de neergelegde stukken trok, heeft niet automatisch de onzorgvuldigheid van de bestreden beslissing tot gevolg.

Verzoekende partij toont niet anders aan.

Vervolgens kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden de gemachtigde een bijkomende voorwaarde oplegt doordat de verzoekende partij bewijzen van onvermogen dient voor te leggen.

Verweerder benadrukt dat bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij is en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager.

Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de gemachtigde, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken die aantonen of de verzoekende partij effectief onvermogen is.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Hij handelde hierbij zonder miskennen van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekster voert onder meer de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De verzoekster brengt onder meer naar voor dat zij bewijzen heeft voorgelegd van het versturen van pakketjes met benodigdheden zoals kleding, schoolspullen en dagelijkse benodigdheden door de referentiepersoon, haar Nederlandse vader R. G., aan de verzoekster in de periode februari 2014 tot en met december 2015. Zij betwist dat deze documenten niet leesbaar zouden zijn.

In de bestreden beslissing wordt inderdaad vastgesteld dat de voorgelegde bewijzen van het versturen van pakketjes en benodigdheden via ‘PPS’ te Schiphol onleesbaar zijn voor de dienst.

In het administratief dossier bevinden zich kopieën van de bedoelde bewijzen van verzending. Hoewel het slechts gaat om kopieën van de originele, door de verzoekster voorgelegde documenten, stelt de Raad samen met de verzoekster vast dat zowel de afzender, de geadresseerde, de datum van verzending als de inhoud en de waarde van de verstuurd pakketten leesbaar zijn. De vermeldingen in handschrift zijn wel moeilijk, doch wel voldoende leesbaar, en zeker niet onleesbaar. Het blijkt te gaan om 4 verzendingsbewijzen van ‘PPS’, op 14 februari 2014, 15 augustus 2015, 7 december 2015 en 16 september 2016, van levensmiddelen, kleding, schoolspullen, met een totale waarde van 150 euro (eerste pakket), 175 euro (tweede pakket), 150 euro (derde pakket) en nog eens 150 euro (vierde pakket). Het blijkt ook dat de afzender de heer R. G. is en dat de bestemming de verzoekster is, mevrouw P. G.

De vaststelling dat de bewijzen van ‘PPS’ onleesbaar zijn, is dan ook in strijd met de stukken van het administratief dossier. Verder bevat de bestreden beslissing geen enkele inhoudelijke beoordeling van

deze stukken, hetgeen ook logisch is aangezien de gemachtigde ze – ten onrechte – voor onleesbaar heeft gehouden. Het is voorts niet aan de Raad, als annulatierechter, om vooruit te lopen op de inhoudelijke beoordeling van het bestuur van de kwestieuze documenten. De Raad kan deze documenten niet in de plaats van het bestuur beoordelen en nagaan of de gemachtigde, wanneer hij deze documenten wel in rekening had genomen, nog steeds zou hebben besloten dat uit het geheel van de voorliggende gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekster en de referentiepersoon.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Aangezien de verweerder nalaat om te repliceren op deze gegrond bevonden grief, kan het verweer in de nota met opmerkingen geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige grieven niet onderzocht hoeven te worden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 mei 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE